

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У 17382/19
25.08.2021. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Радојке Маринковић, председника већа, Жељка Шкорића и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Михаилом Радосављевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр. ..., коју заступа пуномоћник Стеван Ђурић, адвокат из Београда, ул. Кумановска бр. 22, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број 436-03-02195/2019-39 од 05.09.2019. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 25.08.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Врачар, број 020-436-03-821-13/2019-01 од 04.06.2019. године. Наведеним првостепеним решењем Б.Б. из ..., као продавцу непокретности, је утврђен порез на пренос апсолутних права у износу од 278.487,48 динара за продати стан у ..., у улици ... бр. ..., на основу пореске основице од 11.139.499,14 динара, те је одређено да купац А.А. из ..., на коју је пренето апсолутно право, јемчи солидарно за плаћање пореза на пренос апсолутних права.

Тужбом поднетом Управном суду дана 28.10.2019. године, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа наводећи да је у истом неправилно примењен

закон, односно да су првостепени и другостепени орган својим решењима утврдили пореску обавезу на основу закона који нису важили у моменту настанка пореске обавезе. Наиме, како је уговор о купопродаји као основ утврђивања пореза на пренос апсолутних права закључен 02.04.2013. године, у току поступка, а сходно члану 5. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, морали су се применити прописи који су били на снази у време њеног настанка, осим ако је у складу са Уставом и законом за поједине одредбе закона предвиђено да имају повратно дејство. Тужилца је истакла да је у уводу нападнутог решења наведено да је исто донето на основу члана 145. и 165. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС” бр.80/02, 95/18), при чему у самој ознаци службеног гласила нису наведене све измене закона које су ступиле до дана доношења решења, а свакако се није применио закон са последњим изменама које су објављене у Службеном гласнику од 04.12.2012. године, а ступиле на снагу 01.01.2013. године, значи пре ступања на снагу Закона са изменама од 29.05.2013. године, у ком смислу се порески орган позвао на погрешан закон и на одредбе закона које нису постојале. Даље је навела да како је решење о утврђивању пореза на пренос апсолутних права донето 04.06.2019. године, неспорно је да је потраживање по основу пореза на пренос апсолутних права застарело. Дана 12.12.2018. године порески орган је упутио позив тужилци ради приступања у просторије Пореске управе, Филијале Врачар, при чему слањем поменутог позива није наступио прекид застарелости, што би био случај чак и да је тужилци упућена опомена, јер сам позив није радња односно делатност пореске управе, нити управни акт пореског органа ради утврђивања пореза. Позивајући се на одредбе члана 34. и 54. Закона о пореском поступку и пореској администрацији тужилца је указала да позив није управни акт, нити законом прописана радња којом се установљава постојање пореске обавезе, појединачне пореске обавезе, нити се одређује порески обвезник или основица или пореска обавеза, јер се то може учинити само решењем, јер Законом о пореском поступку и пореској администрацији није предвиђено слање позива као радње, односно делатности пореског органа, којим се утврђује порез. Наводи да чак и да позив јесте порески управни акт, предметни позив није примљен од стране тужилце пре истека рока застарелости, односно не постоји ни један доказ о уручењу позива, те таква радња не би могла да има било какав ефекат на ток застарелости. Предложила је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, као и да се обавезе тужени да тужилци накнади трошкове поступка, и то за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара, као и за таксу на тужбу и одлуку по одмерању суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да сматра да је оспорено решење законито, те да остаје при разлозима из истог и предлаже да суд тужбу као неосновану одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења тужбом оспореног решења произлази да је уговором о купопродаји који је оверен од стране Првог основног суда у Београду

под Ов.бр. ... од 02.04.2013. године извршен пренос права својине на стану у Београду, у улици ... бр. ..., између Б.Б. из ..., као продавца, и овде тужиле, као купца. Из списка предмета и образложења оспореног решења даље произлази да је наведени уговор примљен од стране првостепеног органа дана 12.06.2013. године, што је утврђено из пријемног штамбиља на самом уговору, да је првостепени орган у поступку утврђивања пореза на пренос апсолутних права по наведеном уговору извршио процену тржишне вредности предметног стана дана 04.06.2019. године, о чему је сачињен и записник који се налази у списима предмета. Из наведеног записника произлази да је тржишна вредност утврђена у висини купопродајне цене од 166.286,00 динара по м² и на тај начин је првостепени орган поступио у складу са одредбом члана 27. став 1. Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС" бр.26/01...47/13) којом је прописано да основицу пореза на пренос апсолутних права чини уговорена купопродајна цена, те је на основу тржишне вредности предметног стана, утврђене у висини уговорене купопродајне цене, првостепени орган, по налажењу туженог, правилно ожалбеним решењем утврдио продавцу пореза на пренос апсолутних права. Тужени орган је ценио навод тужиле да је у конкретном случају наступила застарелост права првостепеног органа на утврђивање и наплату пореза на пренос апсолутних права у складу са одредбом члана 114. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, јер је истекао прописани рок застарелости од 5 година од године када је уговор пуноважно закључен и када је требало утврдити порез на пренос апсолутних права, али је нашао да овај приговор застарелости није основан. По налажењу туженог није спорно према доказима у списима предмета, да је уговор Ов.бр. ..., по којем је донето ожалбено решење, пуноважно закључен дана 02.04.2013. године, да је поднет првостепеном органу дана 12.06.2013. године, када је почео да тече рок застарелости. Међутим, по налажењу туженог, из доказа у списима предмета је утврђено да је дана 18.12.2018. године тужилци достављен позив за учешће у поступку утврђивања пореза на пренос апсолутних права по наведеном уговору о купопродаји, чиме је првостепени орган прекинуо рок застарелости у складу са одредбом члана 114д Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којом је прописано да се застарелост прекида сваком радњом Пореске управе предузетом против пореског дужника у циљу утврђивања и наплате пореза и споредних пореских давања. Доставом позива тужилци за учешће у поступку прекинут је рок застарелости од 5 година од када је застарелост почела да тече и од тог дана је изнова почео да тече рок застарелости од 5 година у складу са одредбом члана 114д став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којом је прописано да после прекида застарелост почиње да тече изнова, а време које је протекло пре прекида не рачуна се у законом одређени рок застарелости, те је у конкретном случају застарелост поново почела да тече 18.12.2018. године, због чега на дан уручења ожалбеног решења 10.06.2019. године није истекао рок застарелости од 5 година од дана када је поново почела да тече. Тужени орган је ценио навод тужиле да су у судској пракси Врховног суда Србије као и Управног суда заузети ставови да ни опомена за плаћање пореза у поступку принудне наплате не прекида рок застарелости, те да се зато ни доставом позива за учешће у поступку не врши прекид застарелости, али налази да овај навод није од утицаја на правилност и законитост ожалбеног решења. Ово из разлога што је одредбом члана 114б Закона о пореском поступку и пореској администрацији изричито прописано да се застарелост прекида сваком радњом пореског органа предузетом ради утврђивања пореза, а такву радњу представља и позив за учешће у поступку утврђивања тржишне вредности предметног стана као пореске основице пореза на пренос апсолутних права који је

првостепени орган доставио тужиљи дана 18.12.2018. године. Имајући у виду све наведено тужени орган је одлучио као у диспозивиту оспореног решења.

Одредбом члана 5. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, ("Службени гласник РС", бр. 80/02...95/18), прописано је да се пореска обавеза утврђује на основу прописа који су били на снази у време њеног настанка, осим ако је, у складу с уставом и законом, за поједине одредбе закона предвиђено да имају повратно дејство. Ставом 2. истог члана је прописано да је да се, изузетно од става 1. овог члана, пореска обавеза по основу пореза на имовину за календарске године које следе години у којој је настала пореска обавеза, утврђује на основу закона којим се уређују порези на имовину који је на снази на дан 1. јануара календарске године за коју се пореска обавеза утврђује, осим ако је, у складу с уставом и законом, за поједине одредбе закона предвиђено да имају повратно дејство.

Одредбом 114д став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, прописано је да се застарелост прекида сваком радњом Пореске управе предузетом против пореског дужника у циљу утврђивања и наплате пореза и споредних пореских давања, односно радњом пореског обвезника предузетом у циљу остваривања права на повраћај, порески кредит, рефакцију и рефундацију, као и намирење доспелих обавеза путем прекњижавања и повраћај споредних пореских давања. Ставом 2. истог члана је прописано да се после прекида застарелост почиње тећи изнова, а време које је протекло пре прекида не рачуна се у рок за застарелост.

Одредбом члана 30. Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС", бр. 26/01...47/13), прописано је да стопа пореза на пренос апсолутних права износи 2,5%.

Одредбом члана 42. став 1. Закона о порезима на имовину, прописано је да лице на које је пренето апсолутно право, односно поклонодавац, јемчи супсидијарно за плаћање пореза на пренос апсолутних права, односно за плаћање пореза на поклон. Ставом 2. истог члана је прописано да лице на које је пренето апсолутно право односно поклонодавац, који се уговором обавезао да плати порез на пренос апсолутних права, односно порез на поклон, јемчи солидарно за плаћање тог пореза.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиље изјављену против првостепеног решења, јер је у поступку код првостепеног органа, уз претходно, потпуно и правилно утврђено чињенично стање, без повреда правила поступка, правилно одлучено као у диспозитиву тог решења, с обзиром да је првостепени орган поступио у складу са одредбом члана 27. став 1. Закона о порезима на имовину, којом је прописано да основицу пореза на пренос апсолутних права чини уговорена купопродајна цена, те је на основу тржишне вредности предметног стана, утврђене у висини уговорене купопродајне цене из предметног уговора, правилно утврдио продавцу порез на пренос апсолутних права.

Суд је ценио наводе тужбе да су првостепени и другостепени орган својим решењима утврдили пореску обавезу на основу закона који нису важили у

моменту настанка пореске обавезе, али налази да су ови наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Наиме, и у ожалбеном, као и у оспореном решењу, су правилно примењене одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији, односно примењене су одредбе које су важиле у моменту доношења ожалбеног, односно оспореног решења, имајући у виду да се ради о процесном закону. Такође, пореска обавеза је утврђена на основу прописа који су били на снази у време њеног настанка, односно применом одредаба Закона о порезима на имовину (“Службени гласник РС” бр.26/01...47/13), а чињеница да су у уводу ожалбеног решења наведене и касније измене Закона о порезима на имовину, није од утицаја, на доношење другачије одлуке суда у овој правној ствари.

Суд је ценио и остале наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога, што исти представљају поновљене наводе жалбе, које је у образложењу тужбом оспореног решења другостепени орган већ размотрио и о истим одлучио, оценивши их као неосноване и без утицаја на другачију одлуку првостепеног органа, и за своју оцену дао довољне и јасне разлоге у образложењу оспореног решења, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору, и у том поступку били оцењени, као што је у конкретном случају.

Са наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиље на накнаду трошкова управног спора, суд је имајући у виду успех тужиље у овом управном спору, оценио да је захтев неоснован, па је применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 25.08.2021. године, 15 У 17382/19

**Записничар
Михаил Радосављевић, с.р.**

**Председник већа - судија
Радојка Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ТП